

felse over de politiske FN-organers indsats. For sikkerhedsrådets vedkommende er det både en ulempe og en fordel, at rådet er vendt tilbage til consensus-princippet. Dette har bl. a. betydet, at rådet, når der ikke har kunnet opnås enighed om et vigtigt spørgsmål, simpelthen har undladt at tage det pågældende spørgsmål op. Idet han erindrer om det sikkerhedsrådet ved pagten pålagte ansvar, fremhæver han, af FN ikke kan opfylde sin vigtigste funktion — opretholdelse af international fred og sikkerhed — ved at lade kollektiv sikkerhed og kollektivt ansvar erstatte af kollektiv svaghed og kollektivt magtesløshed. For generalforsamlingens vedkommende advarer generalsekretæren mod vedtagelsen af resolutioner, som ingen udsigt har til at blive ført ud i livet. En fortsættelse af denne praksis vil undergrave verdens vigtigste rådgivende organs autoritet og prestige.

I en kommentar til de teknologiske og videnskabelige fremskridt fremhæves det, at der længe har været et presserende behov for oprettelsen af et system til forvaltning af vor klodes livsvigtige hjælpekloder. Hele denne problematik kan efter generalsekretærens opfattelse kun gribes effektivt an på globalt plan.

Generalsekretæren fremhæver videre, at menneskeverdet er det mest enestående og dyrebareste af alle aktiver. Regeringer, systemer, ideologier og institutioner kommer og går, men mennesket består. Han nævner i denne forbindelse et problem, der stedse har optaget ham, nemlig spørgsmålet om krænkelse af menneskerettighederne inden for det enkelte lands grænser. Det er på høje tid, hedder det, at regeringerne i De forenede Nationers medlemslande bestræber sig på at give retfærdigheden en verdensomspændende dimension.

Generalsekretæren slutter sine afsluttende bemærkninger med at fastslå, at han aldrig har været mere overbevist end nu om, at De forenede Nationer er nyttig og nødvendig, og at organisationen rummer store muligheder. Selve institutionen er sund, og den kan, skal og vil fungere.

Generalsekretærens afsluttende bemærkninger, der er karakteristiske for den filosofi, hvorpå U Thant byggede sit virke som generalsekretær, er gengivet i bilag 29.

Sikkerhedsrådets beretning.

(Dagsordenens punkt 11).

Sædvanligvis vedtager plenarforsamlingen uden debat og uden afstemning et resolutionsforslag, hvorefter forsamlingen tager sikkerhedsrådets beretning til efterretning.

Ved plenarforsamlingens behandling den 17. december 1971 af rådets beretning for perioden 16. juni 1970-15. juni 1971 fremlagde Belgien på Burundis og egne vegne det traditionelle resolutionsforslag.

Angiveligt som udtryk for medlemskabets skuffelse over sikkerhedsrådets manglende evne til at agere i konflikten mellem Indien og Pakistan, foreslog Tunesien imidlertid føjet en ny paragraf til forslaget, hvorefter generalsekretæren blev anmodet om i sin beretning til 27. samling at fremlægge forslag vedrørende veje og midler til at forøge sikkerhedsrådets effektivitet.

Belgien og Burundi meddelte, at de kunne acceptere forslaget, men efter forslag fra Sovjetunionen blev sagen udsat til den 20. december 1971. Det reviderede forslag blev da bragt til afstemning og vedtaget med stemmetallet 76-10-24. Danmark afstod sammen med bl. a. Australien, Canada, Island, Norge, Storbritannien, Sverige og USA. Beneluxlandene, Finland og Frankrig stemte for. Sovjetunionen og de øvrige øst-europæiske lande stemte imod. (Res. 2864 (XXVI)).

Det økonomiske og sociale Råds beretning.

(Dagsordenens punkt 12).

Følgende kapitler i Det økonomiske og sociale Råds beretning var henvist til behandling direkte i plenarforsamlingen: kapitlerne I og II omhandlende spørgsmål vedrørende tilrettelæggelsen af rådets to samlinger i 1971 og de herpå vedtagne resolutioner, endvidere kapitel XXIII vedrørende forholdet til en række ikke-guvernementale organisationer samt kapitel XXIV vedrørende visse valg- og mødespørgsmål.

De omhandlede kapitler blev den 21. december 1971 uden debat taget til efterretning af plenarforsamlingen.